

rimeligt og naturligt? Jeg beder ærede Medlemmer betænke en Ting ved Overvejelser af denne Sag, at dette Lovforslag, som fremhævet af det ærede Medlem derhenne (Berthelsen), i særlig Grad er fremsat for Kvindernes Skyld. Man taler om, at Kvinderne nu ikke regnes for rigtige Mennesker. Det er noget, der jo slet ikke kan være Tale om er rigtigt; ingen har været i Tvivl om, at de naturligvis skulle respekteres paa samme Maade som Mændene; det er slet ikke det, der er Spørgsmaal om. Ved dette Lovforslag tilsigter man nu at give Regler, hvorved man, efter det ærede Medlem (Berthelsens) Udtalelser, paa en vis Maade vilde rehabilitere Kvinderne. Nu vel, sig og men det kun! Men læg vel Mærke til, at denne Paragraf gaar ud paa noget, som rækker langt ud over Kvindernes Rettigheder og gaar ud over Børnenes Interesser; hele det Substrat, der skal være ikke blot for Enkens, men ogsaa for Børnenes Liv og Fremtid, det vil man uden videre, uden Hensyn til, om Kvinden har Evner dertil, overlade til hende. Det er det, der forekommer mig at være aldeles forkert, og jeg synes ikke, at de Bemærkninger, Ministeren fremsatte, afkræfte den Betragtning. Ministeren sagde, at der kan være Tilfælde, hvor det i Virkeligheden er Hustruen, der bestyrer det hele, og ikke Manden. Det kan være, der maaske er enkelte saadanne Tilfælde, men de ere i alle Tilfælde sjældne; i Hovedsagen er det ikke Tilfældet. Man kan heller ikke sige, at selv i det Tilfælde, hvor Hustruen har indbragt Pengene, vil det være rimeligt, at hun efter Mandens Død kommer til at styre Formuen; thi et er at indbringe Pengene, som hun ikke selv har fortjent, men rimeligvis arvet, et andet at administrere dem. Og saa meget er sikkert, at hvis der ikke er Ægtepagt, og altsaa ikke Særeje, saa har hun ikke haft det mindste at gøre med at administrere de af hende indbragte Midler. Det kan være, at hun ikke et eneste Øjeblik har haft Raadighed over den Formue, hun har indbragt. Hun er maaske bleven gift, medens Forældrene levede, og Arven er først falden efter Ægteskabets Indgaaelse, og saa er den gaaet ind i Boet, og Manden har administreret den, medens hun ikke har mindste Forstand derpaa og Begreb derom, og saa skal dog Formuen overlades til hendes fuldstændig fri Raadighed! Det finder jeg saa forkert som vel muligt, og jeg kan ikke indse, at der kan være noget rigtigt i den Betragtning, at fordi hun har indbragt Pengene, skal hun ogsaa have

Adgang til at administrere dem efter Mandens Død.

Jeg tror ikke, at Ministeren har Ret i, at § 6 i Skifteloven ikke kan komme i Strid med en Bestemmelse som denne. Bestemmelsen i Skifteloven sigter blandt andet til det Tilfælde, Ministeren omtalte, at Arveladeren kan forhindre, at selv myndige Livsarvinger behandle hans Bo ved privat Skifte, og kan anordne offentligt Skifte. Men jeg ser ikke rettere end, at dette ligefrem kommer paa tværs af den Bestemmelse, her foreslaas. Jeg vil fremdes forbeholde mig at gøre al den Modstand, jeg paa nogen Maade kan gøre, mod denne Paragraf.

Justitsministeren (Alberti): Efter det ærede Medlems sidste Udtalelse har jeg naturligvis maattet opgive Haabet om i det væsentlige at kunne rokke det Standpunkt, han indtager, men jeg vil dog tillade mig nogle enkelte Bemærkninger lige overfor hans Udtalelser. Det ærede Medlem udtalte, at selv om der kunde være Tilfælde, hvor Kvinden kunde disponere lige saa godt som Manden over Fællesboet, vilde det dog i det langt overvejende Antal af Tilfælde ikke være saa. Jeg tror, at han har fuldstændig Uret deri. I det langt overvejende Antal Tilfælde, hvor en Mand eller Hustru dør, findes der jo aldeles ikke nogen Forretning eller i alt Fald ikke synderlig store Aktiver. Det almindelige er, at der findes et Indbo og maaske en lille Formue, maaske ogsaa en lille Forretning, der dog ikke er af nogen overdreven stor Betydning, naar den skal standses og opgives eller overføres paa andre Hænder. Og indenfor dette langt overvejende Antal Tilfælde maatte det ærede Medlem jo straks gøre en meget betydningsfuld Indrømmelse, idet han jo ingenlunde mente, at man, hvor det drejede sig om Landbruget, uden videre kunde frakende Kvinden Evne og Erfaring til at fortsætte Bedriften. Men selv om man gaar bort fra alle disse Tilfælde, hvor der kun er et Indbo og ikke synderligt mere, og alle de Tilfælde, hvor der er mere, og dette bestaar i et Landbrug, er der alligevel et meget stort Antal Tilfælde, hvor Kvinden lige saa fuldt som Manden er i Stand til at være den rette Disponent efter Mandens Død, nemlig ved alle de overordentlig mange Forretninger, hvor det er Kvindens Virksomhed, der er den væsentlige. Jeg kan f. Eks. nævne Modeforretninger, Handel eller Virksomhed med Genstande, der høre til en lignende Ret-